

Μάτην ἐκ τῶν ὀνύχων τῆς ἐμόχθησα νὰ σώσω,
Τὸν προσφιλέ μου ἀσθενῆ, τὸν δῦσμοιρόν μου φίλον·
Μάτην ἐζήτουν τὴν ζωὴν ὀπίσω νὰ τοῦ δώσω·
Ἔχεν εἰσέλθει πρὸ πολλοῦ ὁ σκιάλῃς εἰς τὸ μῆλον...
Καὶ ἡττημένος, ἀπελπίς, καμφοθεὶς ὑπὸ τῆς μοίρας,
Ἔχουσα δάκρυ αἵματος κ' ἐσταύρωσα τὰς χεῖρας...

ὦ, ν' ἀγαπᾷς καθὼς ἐγὼ τὸν φίλον σου, νὰ ᾔσῃαι·
Τί εἰρωνεία! ἱατρός... ἐκ σοῦ νὰ περιμένῃ
Ἦγαπημένος ἀσθενὴς νὰ εἴπῃς μόνον, «ζήσε»,
Καὶ σὺ τὰς χεῖρας νὰ σταυρώσῃς! ὦ, τοῦτο ὑπερβαίνει
Τοῦ Δάντου πᾶσαν κόλασιν· ὁ Δάντης ψάλλῃς ἦτο,
Ἄλλ' οἴμοι! ἱατρός ποτὲ, ποτὲ δὲν ἐκαλεῖτο...

Φεῦ· ὅσοι ἔχουν εὐγενεῖς καὶ συμπαιθεῖς καρδίας,
Ἄς φεύγουν τὸν Ἀσκληπιόν,
Τοῦ ψεύδους τοῦτον τὸν Θεόν,
Τὸν γρίφον τῆς υἱείας!

ΑΣΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΟΣ

Φοβοῦμαι τὰς γνώμας, τὰς ὁποίας
χρόνοι ὅλοι προητοίμασαν, ἐκύρωσαν,
παρεδέχθησαν, ἐπέβαλον· φοβοῦμαι τὰ
τοιαῦτα σοφὰ παραγγέλματα. Εἶνε ταῦ-
τα ὡς ἐνδύματα ἔτοιμα, τὰ ὁποία πᾶς
τις δύναται νὰ φορέσῃ, ἀλλὰ, ἀληθῶς εἴ-
πεῖν, εἰς κανένα ἀκριβῶς δὲν ἐφαρμό-
ζονται. Ἐκαστος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύ-
σιν πρέπει νὰ σχηματίσῃ καὶ πεποιθή-
σεις δυναμένας οὕτω καλῶς νὰ ἐφαρμο-
σθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ.

*
* *

Λέγουσιν ὅτι ὁ ἔρως εἶνε παράδεισος.
Ἀφότου ἠράσθην ἔχω ἐπὶ τῆς τραπέζης
μου τὴν Κόλασιν τοῦ Δάντου πρὸς
παρηγορίαν μου.

*
* *

Προσβάλλει τις ἑαυτὸν λέγων ὅτι στε-
νοχωρεῖται ἐν τῇ ἐρημίᾳ μακρὰν πάσης
κοινωνίας· διότι ἐκεῖ ζῇ τις μετὰ τοῦ
ἑαυτοῦ του. Εἶνε λοιπὸν τόσον βλάξ;

*
* *

Τί ἐστὶ Θεός; Δί ἐπιθυμίας τῶν θνη-
τῶν. Ὅ,τι ἐπόθησεν ἀόριστον ὁ ἄνθρω-
πος, ὅ,τι ἐπεθύμησεν, ὅ,τι ἠὺχήθη ἄλ-

γῶν ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ του καταστάσει,—
τοῦτο ἀπεκάλεσε Θεόν. Τὸν θνητὸν, ὃν
ἐφαντάσθη δυνάμενον πᾶν ὅ,τι δὲν δύ-
νεται, φεύγοντα ὅ,τι ἀδυνατεῖ νὰ ἀπο-
φύγῃ ὑπὸ τὴν καταδίωξιν ἤδη τῆς Μοί-
ρας, ἀπολαύοντα ὅ,τι οὐδέποτε θερμῶς
ποθῶν ἀπήλαυσε, σκεπτόμενον ὅ,τι τὰ
στενὰ τῆς διανοίας του ὅρια δὲν τῷ ἐπι-
τρέπουσι νὰ σκεφθῇ,—τὸν τοιοῦτον θνη-
τὸν ἀπεκάλεσε θεόν. Θεὸς ἐστὶν ἡ ἰδα-
νικοποίησις τοῦ ἀνθρώπου. Παρατηρή-
σατε· ἀπεκάλεσε τὸν Θεὸν Παντοδύνα-
μον· τοῦτο ἐπόθει· ἀπεκάλεσεν αὐτὸν
ἀθάνατον· τίς ὁ θνητὸς ὁ δυνάμενος ν'
ἀποφύγῃ τὸν θάνατον; Ἐκάλεσεν αὐ-
τὸν ἐλεήμονα, μέγαν δικαστήν· τίς ὁ
μὴ παθὼν θνητὸς ἐκ τῆς κακῶς ἐννοου-
μένης δικαιοσύνης, τίς ὁ ἀδικήσας ἄνευ
ἐλέγχου, τίς ὁ μὴ εὐχηθεὶς ἑαυτῷ τοι-
αύτην ὑπεροχὴν καὶ ἐλευθερίαν, ὥστε ν'
ἀποδίδῃ τὸ δίκαιον, ὑφ' οὐδενός ποτε ἀδι-
κούμενος;

Οἴμοι! Πολλαὶ αἱ ἐπιθυμίαι τῶν θνη-
τῶν καὶ ὀλίγαι αἱ δυνάμεις αὐτῶν. Ἐθε-
οποίησαν οἱ δυστυχεῖς τὰ ὄνειρα, τοὺς
πόθους των. Ὁ μὴ σεβόμενος τὰ ὄνει-
ρα καὶ τοὺς πόθους, οὐδὲ τὴν ιδέαν τοῦ
Θεοῦ πρέπει νὰ σέβηται. Εὐτυχὴς ὁ μη-
δὲν ποθῶν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ.
Ἄθεοι οἱ εὐτυχεῖς.

Ἀλλὰ τίς ἀνθρωπίνη δύναμις δύ-
νεται νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς ὑπερανθρώ-
πους ἡμῶν πόθους; Ὑπεράνθρωπος πρέ-
πει νὰ ᾔηκε καὶ ἡ ἱκανοποιούσα δύναμις.
Ἄλλ' ὁποῖαν τοιαύτην βλέπομεν ἐπὶ γῆς
ἐνεργοῦσαν; Μόνον τὸν θάνατον. Τα-
λαίπωρε θνητέ! μὴ φοβοῦ τὸν φοβερὸν
θάνατον, ἂν ἔχῃς πόθους, ἂν αἰσθάνη-
σαι ψυχὴν ἐν σοί.

*
* *

Ἀπὸ τοῦ πρώτου ἁμαρτήματος τῆς
Εὐας, οὐδὲ τῆς Μαγδαληνῆς τὰ δάκρυα,
οὐδὲ τοῦ Χριστοῦ ἠδυνήθησαν ν' ἀπο-
πλύνωσι τὸν ῥύπον τῆς γῆς. Ὁ καθα-
ρώτερος ποταμὸς κυλῖει εἰς βάθος αὐ-
τοῦ ἐχίδνας, διὰ μέσου τῶν βράχων,
ἀφ' ὧν διέρχεται· αἱ σινδόναι τῆς χιό-
νος ἔχουσι κηλίδας καὶ εἰς τῶν Ἀλπεων

ἀκόμη τὰ ὕψη. Καὶ ἡ λευκὴ ἐσθῆς τῆς παρθένου ἔχει κηλίδα μεταξὺ τῶν διπλώσεων αὐτῆς.

*
* *

Ἦγάπησα οὐράνιον πλάσμα. ὦ! γνωρίζω καλῶς ὅτι μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ἀπόστασις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης, ἢ μεταξὺ ἐκείνης καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἔρως ἰσχυρὸς τοσοῦτον, ὥστε νὰ διασχίσῃ τὰς ἀβύσσους.

*
* *

Ἡ Ἀσπασία εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Πλάτωνα μετὰ μακρὰν αἰσθηματικὴν συνδιάλεξιν. «Πόσον δρόμον ἐκάμαμεν! — Διὰ νὰ φθάσωμεν ποῦ; ἐπηρώτησεν ὁ Πλάτων. — Εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη! ἀπάντησεν ἡ ἑταῖρα.»

*
* *

Καὶ ἀληθῶς! Μ' ἀρέσκει ἐν αἰσθημα, πρὶν ἀναπτυχθῇ, νὰ ἔχῃ προηγουμένως βάσιν τινά. Τὸ πτηνὸν ἀπὸ κλάδου θὰ πετάξῃ, καὶ ἀπὸ φιλήματος ὅταν ἀρχίσω, ἵπταμαι εἰς τὰς ὑψηλοτέρας σφαῖρας τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀγάπης. Πάντα λόγον μου τότε φίλημα θὰ ἐπικυρόνῃ. Καὶ ἡ Ἀσπασία αὕτη δὲν θὰ δύναται νὰ μοὶ ἀντιλέγῃ.

*
* *

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι φίλος μου τις παρήτησεν αἴφνης πᾶσαν ἑταῖραν φίλην του, διότι, μὲ εἶπεν, εὔρεν εἰς τὰς ἑταῖρας τόσον ψεῦδος, ὅσον καὶ εἰς τὰς τιμίας γυναῖκας.

*
* *

Λοιπὸν πρέπει νὰ γνωρίσωμεν ἂν ὁ γάμος ἦνε ἐν τῶν ἐπτά μυστηρίων, ἢ ἐν τῶν ἐπτά θανασίμων ἁμαρτημάτων.

*
* *

Ἡ τραγωδία τοῦ χαρτοπαιγνίου ἔχει ἐνότητα χρόνου. Πληρόνεις κατὰ κανόνα τὸ χρέος του ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, διότι πάντοτε μετὰ τὸ μεσονύκτιον, πρὸς τὴν αὐγὴν, γίνονται αἱ μεγαλύτεραι ἀπώλειαι.

*
* *

Τί ἐστὶν ἀρετή; Ὁ φιλόσοφος θ' ἀπαντήσῃ σχεδὸν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: Ἀρετὴ εἶνε ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀξιοπρέπεια. Οἱ Ἕλληνες λέγουσι τὴν Ἀρετὴν θυγατέρα τῆς Ἀληθείας. Παρὰ Ῥωμαίοις εἶνε αὕτη θεὰ λευκὰ ἐνδεδυμένη κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας κλάδον δάφνης, ἢ σκῆπτρον ἢ ἄλλο τι, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, καὶ καθημένη ἐπὶ κύβου νομίζω. Παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἡ ἀρετὴ ἔχει πτερὰ καὶ ἵπταται πρὸς τὸν οὐρανόν.... δι' αὐτὸ ἀρά γε δὲν εἴμεθα ἐνάρετοι;

Οἱ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διατυπώσωσι τὸν ὅρισμόν τῆς ἀρετῆς. Κατὰ τὸν Ζήνωνα ἀρετὴ εἶνε ὁ ἁρμονικὸς βίος· ἀλλ' ἁρμονία βίου ὑπάρχει ἐν τῇ ἀναχαιτίσει τοῦ πάθους ἢ ἐν τῇ περιστολῇ αὐτοῦ; Ὁ Σενέκας ἀσαφέστερος ἔτι, λέγει: Ἀρετὴ εἶνε τὸ θέλειν καὶ τὸ μὴ θέλειν διαρκῶς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Κατὰ τὸν Σωκράτην, εἶνε ὁ ὑπέρτατος καρπὸς τοῦ ὀρθοῦ λόγου, κατὰ τὸν Κλεάνθην, τὸ ἄνθος τῆς φύσεως!

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τέσσαρας μεγάλας ἀρετάς. Τὸν ἡρωϊσμόν, τὴν σοφίαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν σωφροσύνην· μίαν τῶν ἀρετῶν τούτων πλεονάζει· ἂν ὁ ἡρωϊσμός ἦνε ἀρετὴ, ἢ σωφροσύνη πῶς δύναται καὶ αὕτη νὰ κληθῇ ἀρετή;

Ὁ χριστιανισμὸς καθιέρωσε τρεῖς θεολογικὰς ἀρετάς: τὴν Πίστιν, τὴν Ἐλπίδα, τὴν Ἐλεημοσύνην. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Ἐλπίς εἶνε πίστις, διατί δὲν ἀντίκατέστησαν οἱ σεβαστοὶ πατέρες τὴν Ἐλπίδα διὰ τῆς μενανόας ἢ τῆς ἐγκαρτερήσεως;

Τί ἐστὶν ἀρετή;

Οἱ μὲν δὲν εὐρίσκουσιν αὐτήν, οἱ δὲ τὴν ἀνευρίσκουσι πανταχοῦ, ἀλλὰ μεταξύτων δὲν συμφωνοῦσιν. Ὁ εἰς δεικνύει ἡμῖν τὴν Σαπφὼ ῥιπτομένην εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας. Ἄλλος τὴν ἁγίαν Θηρεσίαν ἐν παραζάλῃ ῥίπτουσιν τὴν καρδίαν της εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ οὐρανοῦ!... Οὗτος ὀρκίζεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βρούτου φονεύσαντος τὸν τύραννον, λησμονῶν τὸ «λέξις κενὴ, ὦ Ἀρετά!» Ἐκεῖνος εἰς τὸ ὄνομα τῆς Δουκρητίας αὐτοκτονούσης... Καὶ

αὐτῷ καθεξῆς, μέχρι τοῦ διορισμοῦ καθηγητοῦ τινος ὑπὸ ὑπουργοῦ τινος φθάνοντες.

Ἰσως ἀρετὴ εἶνε ἀπλῶς τὸ αἰσθηματικόν, ὅπερ ἱκανοποιεῖ πᾶν πλάσμα, ὡς πρὸς τὰς περὶ ἀξιοπρεπείας κοινωνικῆς ἀπαιτήσεις του.

*
* *

Οἱ βραχιόνες τοῦ καθήκοντος πολὺ θλίβουσιν· ἀλλ' ἡ ἀγκάλη αὐτοῦ εἶνε ψυχρά· ἀποτροπιάζεται τις καὶ τοι περιπαθῶς θλιβόμενος, πιέζεται, ἀποχωρεῖ. Καὶ πλέον κλείει ἡ ἀγκάλη ἐκείνη ἐγκλωπθεῖσα τὸ κενόν. Πότε πάλιν θ' ἀνοιχθῇ; Ἰδοὺ διατὶ πολλοὶ παύουσιν ἐκπληροῦντες τὰ χρέη αὐτῶν. Εἶνε βαρὺ φορτίον τοῦτο ἐπιβληθέν σοι πρὶν ἔτι γεννηθῆς.

*
* *

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἄμα πλησιάσητε ν' ἀναπαυθῆτε ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου, νομίζετε ὅτι τὸ ταλαίπωρον τοῦτο σᾶς λέγει· «Δότε μοι ἐν ποτήριον ὕδατος, διότι ξηραίνομαι ὑπὸ δίψης.» Λυπεῖσθε καὶ φεύγετε.

*
* *

Ἡ εὐτυχία εἶνε στιγμιαία· εἴν' ἐλευθέρα· μὴ ζητήσης νὰ τὴν κρατήσης. Ἔσο εὐτυχὴς, ἔστω καὶ ἐπὶ ἐν μόνον λεπτόν. Ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἀηδών· συλληφθεῖσα καὶ ἐντὸς κλωβοῦ τεθείσα δὲν ψάλλει πλέον, ἀλλὰ θνήσκει.

*
* *

Τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου, αἱ Ἀθηναῖαι φεύγουσι πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων, σπεύδουσιν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο ἐκεῖ νὰ προφθάσωσι τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν. Οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὰ Πατήσια, ἔχουσιν ἀγνοῶν ὁποῖόν τι μεδίλαμα εἰς τὰ χεῖλη, ὡς ἐλπίδα. Νομίζεις ὅτι κατὰ ἀναμένει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ περιπάτου.

*
* *

Ἡ πολυτέλεια ὑπερτερεῖ τὰ πρὸς ταύτην μέσα πάντων. Τὸ περιττὸν κατέστη σήμερον ἀναγκαῖον καὶ τὸ περιτ-

τὸν τοῦτο ἐν ἀνάγκῃ τὸ κλέπτουσιν ἀπὸ τοῦ κιβωτίου τοῦ γείτονος. Παραδρομία γενική! Πάντες ζῶμεν ἐν ἀπαιτητικῇ καὶ φιλοδοξίᾳ πτωχείᾳ. Naί· ἄς τὸ εἴπωμεν. Τὰ πάντα μὲν γίνονται διὰ τῶν χρημάτων, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν, οὐδὲν εἶνε πλέον δυνατόν νὰ γίνῃ ἄνευ τῶν χρημάτων. Ὅσα λοιπὸν γίνονται εἶνε ἀντάξια χρημάτων· οὐδὲν ὑπεράξιον τελεῖται· δι' αὐτὸ κατέπεσε τὸ ἀνθρώπινον γένος, διότι πράττει ὅσα δύναται νὰ μετρήσῃ μόνον μὲ τὸ μέτρον τοῦ χρυσοῦ, δὲν αὐτὸ ἐθέσπισε. Θεότης πλέον δὲν μετρεῖ τὰς πράξεις ἡμῶν· οὐδὲ τείνουσιν αὐταί, οὐδὲ τείνει ἡ διάνοια ἡμῶν πρὸς ὑπερτέραν δύναμιν, πρὸς ἀποθέωσιν.

*
* *

Τρία δικαστήρια οὐδέποτε εἰσὶν σύμφωνα· τὸ τῶν νόμων, τὸ τῆς θρησκείας καὶ τὸ τῆς τιμῆς.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῆς κοινῆς γνώμης; Ὑψιστε Θεέ! πόσον ταλαιωζόμεθα!

*
* *

Τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς μεγάλης κωμωδίας τῶν κοινωνιῶν καὶ τῆς ἀπὸ σκηνῆς κωμωδίας; Ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἀποστηθίζεται πρότερον.

*
* *

Μ' ἀρέσκει ἡ νύξ, διότι τὴν νύκτα τοῦλάχιστον μόνον τὸν οὐρανὸν βλέπω.

*
* *

Ἄν ἐφημερὶς δὲν ὑπῆρχεν, αἱ γυναῖκες θὰ τὴν ἐφεύρισκον.

*
* *

Αἱ ἐφημερίδες παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἀποδεικνύουσιν εἰμὴ ὅτι οἱ ἐφημεριδογράφοι ἔχουσιν ἄλλοι πλειότερον, ἄλλοι ὀλιγώτερον πνεῦμα· ἄρα αἱ ἐφημερίδες μόνον εἰς τοὺς γράφοντας αὐτὰς εἶναι χρήσιμοι.

*
* *

Τοῦ πολιτισμοῦ προβαίνοντος, μία μόνη τέχνη θὰ ἀπομείνῃ ἡμῖν, ἡ μουσική. Ἦδη ἡ ἀνακάλυψις τῆς φωτογραφίας κατέρριψε τὴν γλυπτικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Τὰ βιβλία ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλα, ὥς κύματα· ἀλλὰ τίς κοπιᾷ ν' ἀνεύρῃ κόκκον ἐν ἀχύροις; Εἰς τὸ μέλλον, ἡ ζωὴ θὰ ᾔνε τὸ μόνον ἀναγινωσκόμενον βιβλίον· μὴ δὲν φέρει ἐν ἑαυτῷ ὁ ἄνθρωπος σήμερον ὁλόκληρον βιβλιοθήκην; μὴ δὲν ἔχει ἐν τῇ κεφαλῇ του ὅλας τὰς φιλοσοφικὰς πραγματείας; ἢ τί μαυθάνει μελετῶν;

Ἄλλ' ἡ ἱστορία; Εἶνε κόραξ ἄνω τοῦ πτώματος τοῦ παρελθόντος, νεκρὰ ἐπιστήμη, βεβιασμένη ἀλήθεια. Ὁ Βολ-

ταῖρος εἶπεν: « Ἡ ἱστορία δὲν ἐγένετο, ὅλον ἐν γίνεται. » — Μὴ δὲν ὑπάρχουσι σήμερον δόκτορες ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ὑπάρχει; οὐδὲ Χριστὸς, οὐδὲ Παναγία; Λοιπὸν μετὰ εἴκοσιν αἰώνων λατρεῖαν τὰ πρόσωπα ταῦτα μηδενίζονται, ὥς οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου.

*
*

Αἱ γυναῖκες ἔχουσι μέγα ἄδικον ὅτι δὲν ἔχουν δίκαιον.

*
*

Τί ἀποδεικνύει τὸν βίον; Ὁ ἔρως
Τί τὸν ἔρωτα; — Ὁ θάνατος.
Τί τὸν θάνατον; — Ἡ ζωὴ.

ΤΡΙΣΤΑΝ

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΣΤ' ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Σταυρός. — Ὁβολός.

Τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν αἰνιγμάτων τούτων ἔλυσεν ἐπιτυχῶς πρῶτος ὁ Κ. Α. Ἀντωνόπουλος, τὸ δεύτερον ὁ Κ. Παντιᾶς Μ. Καράλης, ἀμφοτέροι συνδρομηταὶ Ἀθηνῶν, οἵτινες καὶ ἔλαβον τὰ ὑποσχεθέντα κυτῖα. Τρίτος ἐν Ἀθήναις ἐπιλαχὼν εἶναι ὁ κ. Ὁδων Ἡλιόπουλος.

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρῶτος πέμψας ἡμῖν τὴν λύσιν ὑπῆρξεν ὁ ἐπαρχὸς Παξῶν κ. Θεοχάρης Ἡλιόπουλος. Ἐκ δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπεμψαν τὴν λύσιν τοῦ πρώτου οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντες ΚΚ. Χ. Δ. Χαριτωνίδης καὶ Ν. Μάκαρος.

Αἶνιγμα ε'.

Εἰς τὰ ὀπισθὲν σου κεῖμαι
Κ' ἐν ἐκ τῶν μελῶν σου εἶμαι·
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Φίλη μου, θά σχηματίσῃς
Μίαν νῆσον γεννηθεῖσαν
Κ' ἐν πελάγει ἀφθεῖσαν.
Ἄλλ' ἐάν 'ς τὸ οὕτω μένον
Μέρος μου κεχωρισμένον
Τὰ στοιχεῖα μεταλλάξῃς,
Νόμισμά τι θά παράξῃς.

Ν. ΜΑΚΑΡΟΣ

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πέμψων τὴν λύσιν συνδρομητῆς λαμβάνει ἀπὸ τοῦ γραφεύου μας (δὲν ἀναλαμβάνομεν ὅμως νὰ τὸ στείλωμεν ταχυδρομικῶς διότι ἀφρεύτως ἀπόλλυται) ἐν ἀντίτυπον τοῦ ὠραίου μυθιστορήματος «Τὰ ἀπόκρυφα τῶν μοναστηρίων τῆς Νεαπόλεως.» Ὁ ἐπιχειρήσων τὴν λύσιν παρακαλεῖται νὰ μὴ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς ὀρθογραφίας.

Ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ ἀποκλείονται οἱ συνδρομηταὶ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.